Мінявся світ. Здригалися епохи.
А янголи купалися в дощах.
Та горя не поменшало нітрохи,
І лютості у хижих головах.
В ім’я Твоє не кинуть убивати,
І каменя не випустять з руки.
Нові кати розплодяться від ката,
Нові піднімуть вгору канчуки.
Наївні люди підуть на голгофи,
А хитруни навчаться у іуд,
Голодомори, горе, катастрофи…
Тенета слави, влади і облуд…

Юдоль плачу… А Він себе карає
За людства нерозкаяні гріхи.
Такі блакитні, чисті небокраї.
І янголи літають мов птахи…
Іще гроза попереду. Не скоро…
Гора все ближче. Далі тільки страх.
Тут не говорить, тут кричить історія!
Тут молот тяжко гупає об цвях!
І торжествує заповітне слово.
Тут Він востаннє прохрипить: любіть!
І заповідь великої любові
Підніме нас з пітьми тисячоліть.

…І хтось оддасть останню крихту хліба
Із вислих і знеможених долонь.
Проста селянка, без святого німбу,
За рідне слово піде у вогонь.
Бо ним Ти будеш з нею промовляти,
Бо з нею будеш в скорбному житті,
За Твоє слово українську матір
Розіпнуть на новітньому хресті.

Та вдарить дзвін. Розвіється полуда.
Укупі ми здолаємо цю путь,
Бо не герої, просто добрі люди
Тебе з хреста кривавого знімуть.

І буде бій. Це буде наша битва.
Ми схрестимо освячені мечі,
Всю пристрасть великодньої молитви
На полум’ї воскреслої свічі.
Бо коли Сина Божого на страту…
Бо коли матір рідна на хресті…
То наш синівський борг – їх захищати,
У цьому, і в прийдешньому житті
В жагучому пориві до свободи.
І Звір паде в свою пекельну падь.
Коли ударять дзвони великодні
Не буде більше на землі розп’ять.

Так осягнуть прийдешні покоління,
Що найсвятіше слово є – любов.
Ісус воскрес! Воскресне Україна!
Після усіх своїх земних голгоф.

Наталя Дзюбенко-Мейс